

ten og Teatret, som det skyldtes den Omstændighed, at man vilde give yderligere Tid til Overvejelse af, om der maaske skulde foregaa gennemgribende Forandringer selve Teatret vedrørende. Og det vil sikkert være ærede Medlemmer bekendt, at det, man tænkte paa, var Muligheden af at bygge en Scene for Skuespillet, en saakaldet Talescene. Dette Spørgsmaal er paa Dagsordenen ogsaa i denne Vinter, hvad man har haft rig Lejlighed til at lægge Mærke til i Aviserne og paa Møder. Det foreliggende Lovforslag om *det kgl. Teaters Stilling og økonomiske Forhold* tilsigter imidlertid ikke at bringe en Afgørelse paa dette Punkt, og jeg skal ikke her fortabe mig hverken i de økonomiske Betragtninger, der kunde anstilles med dette Spørgsmaal for Øje, ej heller komme ind paa de mere kunstnerisk-tekniske Forhold, der kunde omtales i den Anledning — jeg tænker paa den nuværende Scenes altfor store Rum til det reciterende Skuespil —, men jeg har dog Lyst til at gøre et Par Bemærkninger angaaende Spørgsmaalet om denne Talescene.

Det er udenfor al Tvivl, at langt det store Flertal, ikke blot af dette Tings eller Rigsdagens Medlemmer, men af det danske Folk, kan ikke tænke sig, at vor Nationalscene skulde forsvinde, men mener, at den som hidtil skulde kunne bestaa i kommende Tider som Bærer af en stærk Tradition. Betingelsen herfor er i første Linie, at Teatrets Kræfter føle sig fast knyttede til den nationale Scene, og derfor synes jeg, at det bliver en Hovedsag, naar Spørgsmaalet om en Talescene rejses: Har dette en afgørende Betydning, naar Talen er om at styrke Teatret til at bære de gode Traditioner videre? Og herpaa tror jeg, man maa svare et ubetinget Ja.

Der er nemlig den store Vanskelighed forbundet med at have alle tre Kunstarter, Skuespillet, Operaen og Balletten, knyttede til den samme Scene, at der bliver for lidt Arbejdsstof til den enkelte Kunstner. Der er paa en Maade et tredobbelt Personale, som kun har den samme Scene at arbejde paa, og dette kommer ikke mindst til at gaa ud over de unge Kunstnere, og derfor maa man stille sig forstaaende overfor den Kendsgerning, at Gang paa Gang opleve vi paa vor nationale Scene, at de unge, dygtige Kunstnere, der ved at virke ved Nationalscenen skulde udvikles til at bære Traditionen videre, faa Rejselyster, Flyvegriller. Og dette er en Ulykke. Man tænke blot paa, hvilket Tab det vilde

have været, om Olaf Poulsen havde forladt Teatret, da han var omkring de 30 Aar. Og naar jeg nævner hans Navn, ligger det ogsaa naturligt for at sige, at det vilde sikkert betyde et stort Tab, hvis de to Brødre Poulsen nu ikke kunde knyttes fast til den nationale Scene. Jeg mener, at man nok kan forlange af det kongelige Teaters Kunstnere, at de skulde føle sig forpligtede ikke lidet overfor Nationalscenen, saa at et tilfældigt, højt Engagements-tilbud ikke straks har til Følge, at de forlade den nationale Scene for at tjene den højere Gage. Det er jo en Fare, der truer ikke blot det kongelige Teater, men ogsaa Privatteatrene, at højere Engagements-tilbud andetsteds fra kunne lokke Kunstnerne bort; man ser, at de endog kunne gaa fra Teatrene til Variétéen.

Jeg mener, at det kongelige Teaters Kunstnere maa føle sig forpligtede overfor den nationale Scene, netop fordi de have denne store, nationale Opgave at bære Traditionen videre. Men selv om det er saadan, indrømmer jeg — og deri tænker jeg, alle ville være enige med mig —, at de unge Kunstnere ere ikke tjente med kun at faa Lejlighed til at spille hver 6te Aften, eller en Gang om Ugen, men at de trænge til for deres kunstneriske Udvikling og ogsaa for at være tilfredse med deres Virksomhed at faa Lejlighed til at udøve deres Kunst, at udvikle deres Talent. Og der er ingen Tvivl om, at havde vi en Talescene, vilde vore unge Skuespillere paa en ganske anden Maade end hidtil kunne blive tagne i Brug og blive tilfredsstillende med Hensyn til kunstnerisk Virksomhed.

Men Øjeblikket er aabenbart ikke til at bringe denne store Sag frem fra Ministeriets Side, og dette Forslag gaar derfor, som jeg nævnedes før, ej heller ud paa at afgøre noget i saa Henseende, hvorimod Forslaget gaar ud paa ikke at bestemme Teatrets Forhold til Staten paa et bestemt Aaremaal. Man kan kalde Loven midlertidig, om man vil, man kan ogsaa sige, at det er en endelig Afgørelse, for saa vidt angaar det finansielle Spørgsmaal, Staten og Teatret vedrørende.

Det finansielle Resultat af Teatrets Virksomhed i de forløbne 7 Aar af den 8-aarige Periode har været, at med Undtagelse af et enkelt Aar har en stadig Stigning i Spilleindtægten fundet Sted. Højest naaede man i Aaret 1909—10, da Spilleindtægten gik op over 1 Mill. Kr. Det har derfor været muligt, at Teatrets Kunstnere have kunnet faa udbetalt et midlertidigt Lønningstillæg af det Overskud, Teatret har